

melse, der er af mere almindelig Art, og som tilsigter at give det sociale Udvalg Hjemmel til, inden en Anmodning til Udvalget om Hjælp uden Retsvirkninger kan finde sin Afgørelse, at yde vedkommende Særhjælp under forskellige nærmere angivne Betingelser, derunder navnlig, at det senere viser sig, at vedkommende opfylder Betingelserne for at faa den ansøgte Hjælp uden Retsvirkninger. Der findes et Sidestykke til den foreslaaede Bestemmelse i Aldersrentelovens § 10, og man har fundet det rigtigt at foreslaa en saadan Bestemmelse af mere almindelig Karakter.

Til § 271.

Bestemmelsen om, at Udgifter til Lægehjælp ikke medfører Retsvirkninger, er i Overensstemmelse med Fattiglovens § 44.

Under Hensyn til den stærke Tilgang til Sygekasserne — en Tilgang, der formentlig som Følge af Folkeforsikringsforslaget vil stige yderligere — vil Ydelsen af Lægehjælp som offentlig Hjælp ikke forekomme saa ofte; men et vist Omraade for Ydelse af saadan Hjælp vil dog blive tilbage, navnlig i de store Byer, og man har derfor fundet det rigtigt nærmere at angive, hvad der falder ind under Lægehjælp. Angivelsen heraf i Stk. 2 er i Overensstemmelse med hidtidig Praksis, bortset fra at den foreslaaede Bestemmelse gaar videre med Hensyn til Tandlægebehandling. Efter Praksis falder kun Helbredelse af Tandsygdomme (Plombering, Tandudtrækning m. v.) ind under Udtrykkene »Udgifter til Læge« i Fattiglovens § 44, men ikke Levering af Tandsæt. Da ødelagte Tænder ofte vil kunne være Skyld i andre Lidelser eller navnlig i, at saadanne ikke kan hæves igen, har man angivet, at »Tandlægebehandling«, der er nødvendig af Hensyn til vedkommendes Helbred iøvrigt, falder ind under Lægeudgifter og dermed fastsaaet, at ogsaa Levering af Tandsæt kan medtages.

Til § 272.

Efter Fattigloven medfører Ydelse af Medicin Fattighjælps Virkning. Man maa finde dette urimeligt navnlig under Hensyn til, hvor dyr Medicin ofte er, og til, hvor stor Vægt der — ogsaa i Samfundets Interesse — maa lægges paa Medicinens sygdomsforebyggende Betydning. Man har derfor foreslaaet, at Medicin i Trangstilfælde skal ydes som Særhjælp. Man har derhos fastsat, at der skal ydes Massagebehandling, Sygegymnastik, elektrisk Behandling, Badebehandling og lign, hvor Undladen af at yde saadan Hjælp kan medføre alvorlig Fare

for paagældendes *Erhvervsevne*. Denne sidste Begrænsning skyldes Hensynet til ikke at gøre Befolkningen mindre interesseret i at søge Optagelse i Sygeforsikringen, og man har dermed villet betone, at Massagebehandling og lign, ikke kan kræves, blot fordi dette i Almindelighed vil være en Lindring for paagældende eller bevirke en Forbedring af hans almindelige Tilstand, men kun — ud fra en Samfundsinteresse — hvor det er hans *Erhvervsevne*, der staar paa Spil.

Til § 273.

Det er et Vilkaar for Ydelse af Lægehjælp, Medicin ell. lign., at Lægen har erklæret, at den ansøgte Ydelse er nødvendig. For paa den ene Side ikke at prisgive Kommunen til en Læge, der maaske eksperimenterer for meget med sine Patienter, og for paa den anden Side at give Lægerne Støtte overfor modvillige Kommuner er det foreslaaet, at baade Kommunen og Lægen kan indanke en opstaaet Uenighed for overordnet Myndighed, d. v. s. Amtet og i sidste Instans Ministeriet.

Til § 274.

Denne Bestemmelse maa ses i Forbindelse med § 33, hvori der gives Kommunen Paalæg om at drage Omsorg for en forsvarlig kommunal Sygepleje, jfr. Bemærkningen til § 33.

Bestemmelserne i Stk. 2 og 3 tilsigter at hindre Misbrug af kommunal Sygepleje.

Til § 275.

Naar denne Bestemmelse er optaget i Afsnittet om Særhjælp, er det for at angive, at Udgifterne ved det sociale Udvalgs Bistand ved en trængendes Indlæggelse paa eller Udskrivning fra Rigshospitalet betragtes som Særhjælp.

Til § 276.

Bestemmelsen, der er affattet i Overensstemmelse med et af Arbejderforsikrings-Raadet udtalt Ønske, svarer til § 23, Stk. 3, i Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927. Dog har man ændret det noget snævrere Ord »Sygebehandling« i Ulykkesforsikringsloven til »Sygehjælp«, hvorhos man har gjort det til en *Pligt* for det sociale Udvalg at yde saadan Hjælp, hvis vedkommende ikke er Sygekassemedlem og maa anses for trængende; man har derhos fastsat, at der ved Bedømmelsen af Trangen ikke maa tages Hensyn til den Erstatning, den tilskade-